

МІСТО НА ГОРІ

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»
(Євангеліє від Матвія 5:14)

№ 7(82) 2016

Спасіння в Ісусі

Віктор ПЕЧЕНИК, Івано-Франківська обл.

Ген за вигоном лопотить босими п'ятами твоє безтурботне дитинство, квапиться якнайшвидше дізнатися, що там, за горизонтом, і знайти дорогу у великий світ. Бо ще зовсім недавно Господь презентував тобі надзвичайний скарб: наміряв років і років – аж до глибокої старості. Та хіба ти, ще геть малий і нетямущий, можеш розмірковувати про безмежність того «колись»? Життя ж ось воно, тут і зараз, виразне, достатнє, привільне, і ти, не жалкуючи часу, втішаєшся сьогоднішнім, міряєш ногами теплі калюжі, ганяєш коників-стрибунців та ловиш повні жмені сонячних зайчиків. Нікуди не поспішаєш, бо попереду ще ціла вічність...

Мабуть, саме так комфортно і затишно колись почували себе в Едемі твої прабатьки. Як і ти, наївні та безпечні, вони втішались життям, аж поки їх не спокусив лукавець. Бо не шанували отриману від Небесного Отця ласку. Єва і Адам самі схотіли стати, як боги, повірили змієві, що не помруть і, всупереч наказу, спожили заборонений плід з дерева пізнання. Тоді гнів Божий упав на їхні голови та на все їхнє потомство. І вигнав Господь людей з раю, аби самі дбали про хліб насущний і, вже обізнані, що є у світі добро та зло, обирали свої орієнтири. Але милість Творця безкінечна: дотепер Він дарує життя, сподіваючись, що люди все ж будуть вірними Йому.

Розраховує Господь і на тебе. Всеблагий і всюдисущий, споглядає з небес, як розпоряджаєшся Його безцінним даром. Чекає, що виправдаєш Його надію, присвятиш спасінню своєї душі хоч трохи часу – того найдорожчого, що маєш, – зненавидиш гріх, викорениш зі свого життя всяке зло і сповниш серце любов'ю.

А що ти?.. Тобі просто ніколи подбати про ду-

ДО ФІНІШУ

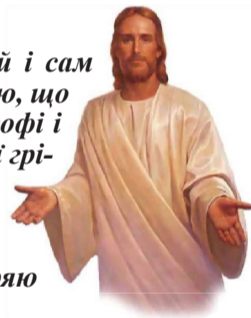
шу, бо в постійних турботах добуваєш кропіткою працею щоденний харч. Завжди поспішаєш, аби наздогнати копійку, не задумуючись, що тратиш набагато дорожчу свою валюту – час. І навіть тоді, коли на твоєму столі уже є хліб з маслом, все одно не можеш вділити хвилинку для спілкування з Тим, Хто володіє вічністю. Бо тобі хочеться ще того і сього, та ще й так, аби вистачило дітям твоїм та внукам. Тому мусиш заробляти свої тлінні статки. І не помічаєш, що в якийсь момент це перестає бути просто роботою. Починається справжня гонитва за... Сам не знаєш, за чим. Завжди дихаєш комусь у спину. Переганя-

єш одного, а попереду вже інший. І цей марафон довжиною в життя виснажує. Постійно бачиш успішніших за себе, з усіх сил тягнешся до їхнього рівня, іноді підсвідомо заздриш їм і страждаєш. Щоб досягнути чогось більшого, змушений десь лукавити, когось обманювати, а то й іти по головах. Як і твій древній прабатько, хочеш стати трішки богом, тому берешся вирішувати чужі долі, судити інших і ставити свої печаті з помітками «добро» і «зло». Де там тобі до любові?! Тієї, що не диктує умов, а лише милосердствує і довготерпить, що змушує зрікатися самого себе.

В погоні, на яку потратив свій вік, справді чимало встиг: і дім, як кажуть, збудував, і сина народив, і дерево посадив. Є ще багато й всього іншого. Але зараз, коли відчув, як стрімко наближаєшся до фінішу, раптом приходить усвідомлення, що з собою нічого з нажитого не забереш, тож перед Богом станеш нагий, голый як бубон. Скоротав вік, мов божевільний багатій, який, намарно спустивши свій капітал, зостався злиднем. Ти перераховуєш останній дріб'язок, що залишився від дорогоцінного скарбу, колись подарованого тобі Богом. І відчайдушно сподіваючись на прощення, віддаєш ці мідяки – залишок життя – на порятунок своєї душі та підносиш в молитві до Господа своє смиренне серце.

Господи Ісусе!

Визнаю, що я грішний і сам себе спасти не можу. Вірю, що Ти помер за мене на Голгофі і прийняв покарання за мої гріхи. Прошу: прости всі мої провини, увійди у моє серце і будь моїм Господом та Спасителем. Довіряю Тобі своє життя. Амінь.

ЗНОВУ РОЗПИНАЮТЬ ХРИСТА

Останнім часом обставини складаються так, що частенько буваємо у Львові. І обов'язково купуємо там кілька нових книг українською мовою. Цього разу серед інших дочка привезла «Моє життя та робота» Генрі Форда. У вільну хвилинку я в радісному передчутті і очікуванні якихось неймовірних відкриттів (адже цей геніальний менеджер, інженер-конструктор, підприємець – чи не найуспішніша людина першої половини двадцятого століття, є чому повчитись) розгорнула книгу. Дуже цікавило мене, чи були хоч якісь стосунки у цього видатного чоловіка з Тим, Хто наділяє талантами, натхненням, здатністю до удосконалення. Підсвідомо надіялась знайти в ній підтвердження моїх сподівань, що Генрі Форд визнає Творця.

А оскільки з великою повагою ставлюсь до людей, які стараються відродити рідну мову, то в першу чергу уважно і з вдячністю перечитала інформацію про перекладача, редакційну команду і, звісно, видавництво. А далі, на першій сторінці, звернення засновника видавництва «Наш формат» Владислава Кириченка. Він одразу ж і підрізав мені крила, обірвавши політ моєї радос-

ті, як тільки прочитала його «для мене цінність цієї книги не менша, ніж цінність Святого Письма для адептів християнства». Ту-дум... Ту-дум... Це ж очевидний абсурд – піднесення будь-чого до рівня Божого Слова. Глупота. Крайнє безглуздя... Та продовження було ще страшнішим: «Чому? Тому що дум-

ки Форда – це одкровлення не міфологічного, а реального пророка ідеї практичного служіння суспільству, текст, який людина з досвідом створення справжнього, а не

фейкового продукту або послуги сприймає як сакральний». Уф...

Думок не було. Душу заповнила невимовна туга. Смукот скував груди. Фізичне відчуття чогось важкого і чорного. Ніби чимось пронизали серце... Знову розпинають Христа. Одразу закрила ту книгу як щось бридке, підступне, потворне. Якийсь час була немов у пустелі. Мабуть, з тих пір, як стала віруючою (а цього літа, 17 червня, виповнилось уже сімнадцять років), вперше стикаюсь з таким цинічним зневажанням Спасителя, з відкритим, безсоромним нехтуванням Його жертвою і Ним Самим.

А згодом, трохи відійшовши від потрясіння (ніяк не очікувала, що в наш час бодай хтось може називати Ісуса Христа міфологічним пророком, а те, що Він зробив для людей, – фейковим продуктом), почала подумки апелювати до незнайомого Владислава Кириченка. Все моє нутро взивало до нього: «Опам'ятайтеся, зніміть шори, розширте межі, розм'якшіть серце. Яким би досконалим не був горщик, він не може бути важливішим, розумнішим, досконалішим за того, хто його зліпив. Своїм блюзнірством ви так за-

Від редактора

смутили мене. Мимохідь обмовивши й відкинувши Божого Сина, звели нанівець те, що понад усе варте уваги, прийняття й подяки. Чи можливо достукатися до вашого серця?

Запевняю вас, що я і мільйони таких, як я, не «фейковий» продукт. У кожного з нас є свідоцтво прямої Божої участі, Його реальної допомоги у вирішенні проблем, з якими не могли справитись ні ми самі, ні медицина, ні різноманітні шарлатани на зразок екстрасенсів... Так хочеться, щоб ви зайшли на сайт газети «Місто на горі» і прочитали щирі розповіді людей про їхні змінені долі. Змінені після того, як вони з надією звернулись до Всевишнього Бога, визнали Ісуса Христа Господом та довірили своє життя не просто одному з пророків, нехай і найкращому, а Тому, Хто був від початку, є і завжди буде, Хто понад усім, для Кого немає нічого неможливого, і якщо Він відкриває, то ніхто вже не закриє, але якщо Він закриє, то ніхто не зможе відкрити. Довірили своє життя Тому, Хто помер заради нас, щоб мати можливість діяти у нашому житті, проявляти Свою добру волю, спасати від загибелі, звільняти від пут різних залежностей, зцілювати від

Продовження на стор. 2

Наша мета – увійти в кожен дім, тому що Божа мета – увійти у кожне серце

«ШЛУНОК – ЇХНІЙ БОГ»

Роздуми

Частенько трапляється так, що після чергової трапези хочеться з'їсти щось смачненьке-солоденьке. Адже курячий бульйон хоч і добрий, проте не зробить конкуренцію цукерці або імбирному печиву. Іноді здається, що з радістю поміняла б свій звичайний, загальноприйнятний, корисний раціон на меренгу на сніданок, шматок торта на обід та бомбони на вечерю. А що? Це ж смакота! Не можу сказати, що м'ясо, овочі, каші чи супи – такі вже бажані продукти споживання. Звичайно, якщо додати до каші цукру... або варення – то зовсім інша справа. Наприклад, шоколад взагалі не має смаку без цукру. Я куштувала какао-боби, ледь проковтнула. Така гидота! А підсолонити – і здається чимось неймовірно смачним. Не знаю, чому нашим смаковим рецепторам цукор уявляється таким жаданим. Хотілося б, щоб його заміняла морква, капуста, помідори... Тоді ми були б дуже здоровими!

Їжа займає значну частину нашого життя. Потрібно мінімум тричі на день бодай щось приготувати та спожити. І краще б це було щось натуральне, корисне. Інакше процес травлення відніме багато часу та зусиль у організму. Ті сили, які в іншому випадку він зосередив би на боротьбі з хворобами, вірусами та паразитами, натомість змушений витратити на очищення шлунка. Якось я прочитала цікаву книжку під назвою «Чудо голодування». Була так налякана всією шкодою, яку робить нерозумне, неправильне харчування, що бажала чимскоріш очистити свій організм від токсинів та шлаків. Місяців зо три чесно дотримувалась усіх порад: майже не їла м'яса, хліба, цукру... Все лише варила та пекла. Щотижня один день взагалі нічого не їла. Якогось особливого чуда зі здоров'ям не сталося, але я й не чекала. Зате забула про переїдання та важкість у шлунку. Трохи схудла. Та біда в тому, що через три місяці мій ентузіазм згас. І мало-помалу колишні улюбленці повернулись до мого раціону.

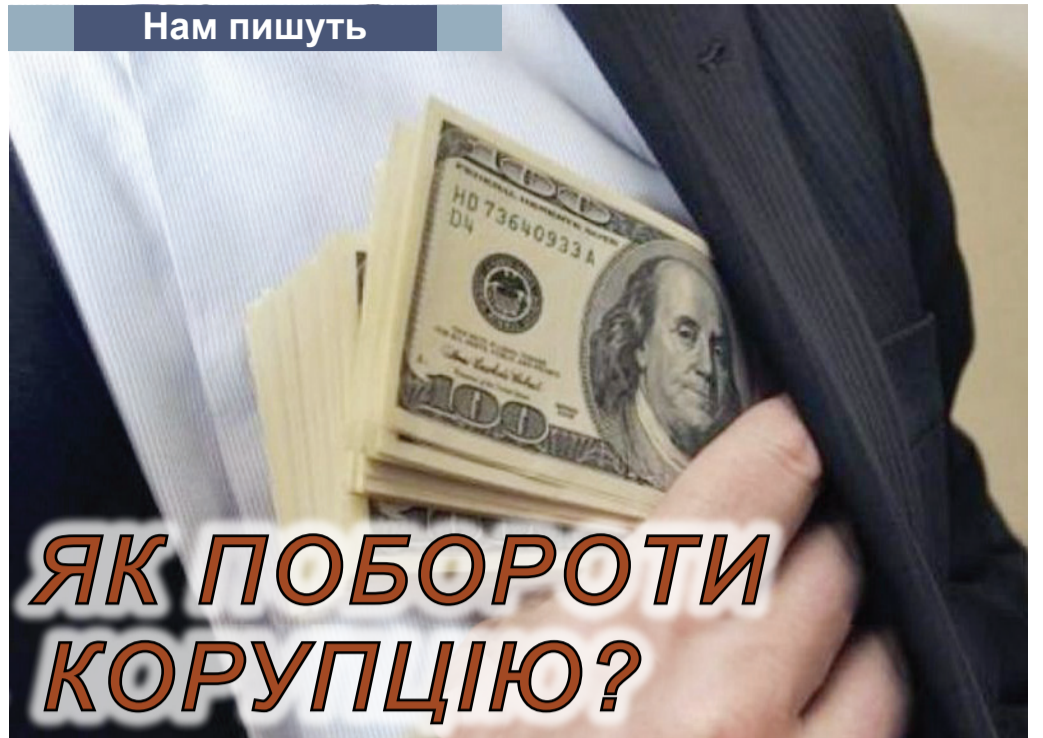

«Шлунок – їхній бог». Це цитата з Біблії і щира правда. Звичайно, мало хто замислюється, що, потураючи своєму ненаситному апетитові, дозволяючи собі все і досхочу, ми вклоняємося своєму шлунку. Навпаки, вважаємо, що це добре, бо відчуваємо насолоду, задоволення, позитив. Їси шоколадку – радісно, ласуєш морозивом – кайф! Та тільки опісля – «ой, щось мені не добре». І раз по раз приходять у голову думки: «От якби я знову сіла на ту дієту, було б чудово». Але як продовжити той тримісячний термін витривалості, розтягнути його на роки? Розумію, що бажання потрібно фільтрувати, тим більше коли перед очима є такий посібник вірцевого життя, як Біблія. Хоч ніби й важко поєднати ці дві речі: потакання бажанням з'їсти цукерку та твердження «шлунок – мій бог». Невже наше харчування – настільки серйозно? Але це дійсно так.

Треба себе перевиховувати. Ось у мене зараз на столі залишився один бомбон, і я кажу собі: «Один вже доїм, а далі ні-ні! Завтра буду їсти тільки корисні продукти. Сто відсотків! Вже не можу дочекатися цього «завтра». Оце так я покажу!»

Марія ОСИТНЯНКО, м.Київ

Нам пишуть

ЯК ПОБОРОТИ КОРУПЦІЮ?

Корупція – важка суспільна хвороба, яка руйнує Україну, не даючи нам усім можливості поступу вперед. Останнім часом проти цього зла ополчились всі державні служби та громадські організації. Першими борцями в нелегкому протистоянні зі спрутом корупції позиціонують себе силові структури, правоохоронні органи, спеціалізовані, але... Ефективність їхньої роботи у цьому напрямку невисока. Складається враження, що більшість їхніх працівників (включаючи керівництво) не надто зацікавлені в результатах, бо не хочуть нічого змінювати у сформованій за роки порочній системі.

Більш завзято і продуктивно в цьому напрямку працюють журналісти. Хоча, на жаль, провідні ЗМІ є власністю олігархів, тобто «перших» корупціонерів, і, визначаючи редакційну політику своїх каналів та друкованої преси, вони намагаються уникати незручної для себе теми. Якби ж усі двадцять чотирьох годин свого ефірного часу кожен канал таврував нечистих на руку посадовців, то, можливо, комусь стало б соромно брати хабарі, хтось вирішив би їх не давати, а ті, хто за своїм службовим обов'язком борються з цим ганебним явищем, працювали б більш результативно.

Думаю, не варто також сподіватися, нібито гарантією подолання хабарництва стане підвищення зарплати чиновників. Для людей, у яких матеріальне і земне є смыслом життя, не буває достатніх гонорарів. Вони ніколи не погребують скористатися службовим становищем заради власної наживи.

Отже, питання викорінення цього соціального зла світоглядне і впирається у моральність та віру в Бога. Тому найліпшу можливість гальмувати ці жадливі процеси руйнації країни має церква. Не лише в міру свого суспільного становища і довіри до себе, а, передусім, як інституція, що покликана вчити людей жити в чис-

тоті і праведності. Адже корупція, крім нашої державності, нівечить ще й людські душі, породжуючи в них вседозволеність та упевненість, що за гроші можна купити все на світі. Тих, хто інфікований цим небезпечним вірусом, можна зцілювати різними методами (радикальні пропускаємо): совістити, просити чи картати з посиланням на Святе Письмо, нагадуючи про неминучий Божий Суд. Адже саме там для кожного з нас звершиться останній іспит на чесність, порядність і справедливість, згідно з усіма заповідями Творця.

Виразниками позиції церкви, наділленими відповідною владою та авторитетом, є священники. Тому надзвичайно важливо, щоб слова про смертельну небезпеку корупції, особливо для спасіння душі, якнайчастіше звучали в проповідях. Пояснювання пастві катастрофічного стану, в якому опинилася більшість українців, постійне нагадування, заклики пасторів до спільного подолання (коли кожен вносить свою лепту) цієї всеруйнувальної хвороби, неодмінно принесуть позитивний результат. Адже все починається зі слова. Хотілось би також, щоб глави церков мали регулярні зустрічі-бесіди з найвищими посадовцями нашої країни і з біблійної точки зору обґрунтовували їм нищівну силу корупції, врозумляли їх, молились разом з ними. А відтак кожен духовний служитель підхопив би таке добре починання і розповсюджував на чиновників та депутатів від столичного рівня до найменшої сільської парафії. Одне слово, роботи – непочатий край!

Як нагими люди приходять у цей світ, так нагими і йдуть з нього, нічого з матеріальних благ з собою не забирають (Книга Еклезіастова 5:14). Тож не варто занепащати свої душі цим тлінним, примарним, брудним ділом – нечесним збагачуванням.

Валентин ЯСЕНЕВИЙ,
м.Івано-Франківськ

ЗНОВУ РОЗПИНАЮТЬ ХРИСТА

Продовження, початок на стор. 1

смертельних хвороб, захищати, охороняти, бути покровом... У всіх цих реальних людей, які підписують свої сповіді справжніми прізвищами, вказують місце свого проживання (з ними можна зв'язатись, у редакції є номер телефону кожного), життя змінилось докорінно: вмирали від хвороб – були зцілені, скігли від пороків – стали на праведну путь, пропадали від наркотиків – звільнились і зажили достойним, успішним життям... Зруйновані сім'ї відновились у гармонії, відчай змінився на радість, з'явився смисл життя, віра у краще завтра, надія на Того, Хто є всемо-

гутнім Богом і разом з тим люблячим Батьком.

Свого часу і я до Нього прийшла за допомогою. До того мене півроку возили по лікарнях, монастирях, знахарях, а мені ставало лише гірше – згасала з кожним днем. Врешті спеціалісти Інституту нейрохірургії (м.Київ), провівши обстеження, встановили діагноз та назначили мені термінову операцію. Казали, що я можу померти раптово, навіть їдучи від них, по дорозі до автостанції. А на запитання чоловіка, «які перспективи в разі відмови від операції», лікарі «обнадіявали», що якщо створити мені тепличні умови, то, може,

й проживу ще місяців зо три. Звісно, ніяких гарантій вони не давали, адже це мозок, трепанація черепа, багато інших чинників... Ту патологію мого головного мозку Бог зцілів без хірургічного втручання і жодної пігулки. Це правда. З тих пір пройшло вже понад двісті місяців. Весь цей час живу, як усі люди, без найменшого натяку на тепличні умови. Господь повернув мене до життя лише Своєю надприродною силою, Своім животворчим Словом, тим самим, яке ви так неочікувано умалили до автобіографії Генрі Форда. Гірко і боляче...»

Раптом подумала, що самого Форда я ще не прочитала жодного

слова. Можливо, його ставлення до Начальника життя все ж таки відрізняється від позиції видавця? Й наважання знову розгорнула книгу. Відкрилась остання сторінка, і мої очі побачили заключні рядки, підсумок його роботи, досвіду, думок: «Неможливого не існує... «А віра – то підстава сподіваного, доказ небаченого». Новий Заповіт. До євреїв 11:1». Здається, в мене знову вирости крила. Адже якщо завершальним акордом автобіографічного опису звучить цитата з Біблії, то можна сподіватись, що Боже Слово для автора було вагомим, дієвим і значимим. Справді, все можливе Богу і все можливе тому, хто вірить!

З найкращими побажаннями
Алла ГАНДЗЮК

НЕ БОЮСЯ ЗАВТРАШНЬОГО ДНЯ

З дитинства (а зараз мені вже 67) знала, що в Бога вірю. Моя бабуся мала багато книжок релігійного змісту, я любила їх читати. А також ще малою казала «Отче наш», щонеділі з дорослими ходила до церкви на службу. Це було звично, адже так у моєму рідному Селятині на буковинській Гуцульщині вірили, мабуть, усі. Крім того, наше обійстя межувало з церковним подвір'ям, і я практично виросла на ньому. У нас дома нерідко бував священник – батьки на свята його завжди частували. З-поміж інших наша родина особливо не виділялася: середнього достатку, в домі панував спокій і взаєморозуміння, зростало четверо дітей.

Здається, що все добре з батьківської сім'ї перейшло і в мою власну. З чоловіком жили дружно і мирно, він був хорошим господарем, дбав про сім'ю, мене не ображав, любив дітей. В Тернополі, куди чоловіка як фахівця з обслуговування ЕОМ запросили на роботу, отримали гарну квартиру, обоє працювали, змістовно проводили вільний час. Тож як такої потреби в Богові не відчували, до церкви ходили хіба що на великі свята, хоча обох дітей охрестили, запросивши, як часто тоді робилося, батюшку додому.

Але Бог час від часу нагадував про Себе через моїх братів та сестру, які вже багато років були віруючими і завжди пропонували приєднатися до них. Вони, наприклад, переконували мене, що суть земного життя полягає у тому, щоб людина визнала Ісуса Христа Господом і таким чином мала надію на спасіння своєї душі. Тому мені, мовляв, треба покаятись. Я ж опиралася, обурювалася, навіть сперечалася з ними. Вважала, що я й так роблю все правильно і перебуваю під Його захистом... Та цю впевненість зруйнувало нещастя, яке прийшло у наш дім і ледь не забрало сина.

Сашко, вже будучи одруженим навіть батьком, почав вживати наркотики. На той час (1995-й) це явище було не настільки поширене, тому біду ми помітили не одразу. Лише тоді, коли в домі стали пропадати речі, ми усвідомили глибину трагедії. Та наші з чоловіком умовляння, благання, сварки і погрози ніяк не впливали на сина. Пробували зупинити його силоміць – закривали в квартирі, не випускали на вулицю. Але й це не допомагало. Кинулись за порадами до медиків. Ті відверто казали, що безсилі щось зробити, якщо він сам не хоче лікуватися. Екстрасенси, ворожки, всякі інші шарлатани, до яких у відчаї зверталася, хіба гроші виманювали. Отже, врятувати Сашу власними силами ми не могли. Залишалася одна надія – на Бога.

Почала ходити по різних церквах, молилася, просила в Господа спасіння для своєї дитини. Мої материнські благання були дуже палкими та ревними. І от якось, ніби випадково, познайомилася з молододівчиною, яка перейнялася нашим горем. Незважаючи на різницю у віці, ми здружилися. Надія приходила до нас додому, разом читали Євангеліє, говорили про Бога. Вона запросила мене на зібрання до своєї церкви. Я погодилася... Це був грудень 2000-го. Надворі лютував мороз, а моє зболене сер-

це чи не вперше за останні роки зігрілось теплом, що випромінювали своїми відкритими посмішками та щирою увагою люди, які прийшли туди славити Бога. Вони підходили, розпитували, підбадьорювали, молились за мене. На той час це мені було дуже потрібно. Тому я пішла на зібрання ще раз, потім ще. Згодом покалася. Почала відвідувати домашню групу, де щораз отримувала розраду і втіху. Молитви братів і сестер за сина вселяли в моє серце надію і надихали вірою.

На перших порах якихось позитивних змін у ситуації з ним не відбувалось. Син дуже мучився і фізично, і душевно, не міг знайти собі місця. Важко, та й нема

бою онука. Коли бачила, як ще зовсім маленький Володя разом з усіма ставав на коліна і молився за свого тата, душа двоїлася почуттями. З одного боку, боліло за сина, а з іншого – втішалася, що хоч внук під Божою опікою. Якось запросила і невістку подивитися, куди я воджу їхнього сина. Ірина пішла неохоче, але, очевидно, в добрий час. Бо в той же день і покалася.

Прийшов до Бога. Не знаю, чи то зросли плоди, засіяні моїми братами та сестрою, чи молитва його п'ятирічного синочка подіяла, а чи мої благання до Господа були почуті, але Саша також ступив на праведну дорогу. Прямо там, у в'язниці,

ти, а ліворуч – два світлі. І вони по чергово змінюються в розмірах: то одні стають більшими, а інші зменшуються, то навпаки. І раптом світлі силуети в одну мить вирости, яскраво засвітились і стали по обидва боки від мене. Як вартові. А темні просто зезли. Проснувшись, одразу зрозуміла, що за мене наразі йде духовна боротьба. Божі ангели відстоюють мене, і все буде добре. Перемогу завжди отримує та сторона, якій ми довірили своє життя.

Не забарилось і підтвердження. Того дня я прокинулася, як завжди, о сьомій ранку і відчула, що встати з ліжка не можу – відняло правий бік. Не могла поворухнути ні рукою, ні ногою. Покликала сина з невісткою. Вони, налякавшись, викликали «швидку», яка одразу завезла мене до лікарні. Там діагностували інсульт. Я лежала, безсила, немічна, спостерігала за схвильованими дітьми, за маніпуляціями медиків і думала: наскільки наше життя крихке, вмиль може щось статись і... – всьому кінець. Запитувала себе: чи готова сприйняти все, що зі мною відбулося, смиренно, не ремствуючи? Бо легко славити Бога, коли все благополучно. І важко втриматися від нарікань у лиху годину. Прислухалась до своїх почуттів і упевнилась, що не було ні образи на Нього, ні гіркоти. Навпаки, відчула втіху: Господь зі мною. Тож довірилась Йому повністю. І Він допоміг мені зібратись з силами, перестати плакати і не сумніватись в Його милосерді. Серце наповнилось миром і спокоєм. З'явилися бажання боротися за життя та надія на одужання. Медики вправно і грамотно виконували свою роботу. Поруч завжди були мої рідні та брати і сестри з церкви. Всі вони молилися за мене, підбадьорювали, допомагали, чим могли. І вже третього дня я змогла сісти, на п'ятий – зробила перші кроки, а через десять днів повернулася додому. Таке стрімке одужання лікарі пояснювали тим, що ми вчасно до них звернулися. Не заперечую. І все ж добре знаю, від Кого насправді залежить життя людини. На сьогодні Господь повністю відновив моє здоров'я. Крім домашніх справ, як і раніше, відвідую церкву, веду домашню групу, навіть продовжую служити в реабілітаційному центрі, де дотепер відповідаю за касу і закупівлю продуктів. Зразу думала, що вже не зможу справлятися з цими обов'язками, але бачу, що потрібна там, а Бог все влаштує.

Дякую моїй церкві, пастору Олегу, всім братам і сестрам за підтримку, щирі і ревні молитви, дякую Господу за таку прекрасну мою духовну сім'ю! А також за чудесне uzдоровлення, за віру і навіть за хворобу. Така радість – у скрутну хвилину пережити Його вірність, надійність і любов. Скільки житиму, буду хвалитись моїм дорогішим Господом, пишатись Ним та цінувати те, що Він завжди поруч і я не боюся завтрашнього дня. «Бо ніхто з нас не живе сам для себе, і не вмирає ніхто сам для себе. Бо коли живемо, для Господа живемо, і коли вмираємо, для Господа вмираємо. І чи живемо, чи вмираємо – ми Господні!» (Послання до римлян 14:7-8).

Ганна ДЗІСЬ, м. Тернопіль

потреби, описувати в деталях, що з ним тоді діялося. Врешті через кримінал потрапив до в'язниці. Коли Сашу засудили, невістка забрала внука і пішла жити до своєї матері. Все це важким боєм відгукувалося у моєму серці. Відраду шукала в служінні. На той час при церкві саме організували реабілітаційний центр для залежних людей, то я взяла на себе обов'язки з приготування їжі.

Неочікувано для себе одразу ж прикипіла до церкви. Чоловік моїх почуттів не розділяв, навіть насміхався наді мною, але мені йти не забороняв. Коли читала йому вголос Євангеліє, слухав і, здається, сприймав. Можливо, з часом він таки прийшов би до Бога. Але інсульт несподівано обірвав його земний шлях. Богданові було лише 58 років. Чи встиг він в останню мить покаятись, чи ні – не знаю. І де він зараз?.. На зібрання я часом брала з со-

він сповідав свої гріхи перед Богом і запросив Його у своє серце. А щоб укріпитися у вірі та істині, навчався у біблійній школі спочатку Ріка Реннера, а потім ще в одній. Так що з тюрми повернувся вже у всіх відношеннях вільною людиною. Одразу пішов служити у наш реабілітаційний центр, допомагати таким, як недавно був сам. Через якийсь час налагодив стосунки з дружиною, їхня сім'я відновилася. Слава Господу! Знаю, що Він всемогутній, благодійний і чинить надзвичайне. Не раз пересвідчувалась у цьому, бачачи позитивні зміни в житті близьких та знайомих. А нещодавно довелось і на собі відчути, який Бог добрий і як близько Він до кожного з нас.

Прикра подія, про яку хочу розповісти, сталась півроку тому. Їй передувало доволі промовистий, як на мене, сон. Нібито я стою і бачу праворуч від себе два темні силуети

В И С П А С Е Н Н І ?

Якщо ви помрете сьогодні увечері, чи попадете ви на небеса?

Традиція класти під подушки подарунки в ніч перед Святим Миколаєм тішить малечу, яка щороку з нетерпінням чекає цього дня. Прижилася вона і в нашій сім'ї, хоча ніхто з нас ніколи не задумувався, звідки ж взялася звичка радувати дітей таким чудернацьким способом. Парадоксально, але дізналася я про витоки улюбленого дітьми християнського свята в мусульманській країні. Та все по порядку.

Літній відпочинок ми з дочкою планували давно. А коли настав час вибирати, куди саме їхати, де що розгубилися. Хотілося і кругозір розширити, і провести час з користю для здоров'я, та й гаманець щоб не дуже постраждав. Переглянувши декілька пропозицій, зупинилися на Туреччині.

Ця країна, передусім, вражає своєрідним ландшафтом. Довкола здебільшого скеляста, сіра місцевість. Дуже сухо. Зелень росте лише там, де її посадили і доглядають працівники. А її таки багато. Квіти, пальми та всілякі цікаві куцунки ростуть не тільки вздовж доріг. Ще більше насаджень у містах. Здається, що рослини в тому краї – на особливому рахунку, бо вирощують їх у найбільш несподіваних місцях, наприклад, на стінах багатоповерхівок у спеціальних лотках, що складають

Туреччина і... Санта Клаус

ких турів розваг, ми вирішили ще й трохи поїздити країною. З численних пропозицій обрали екскурсію до православної церкви Миколая Чудотворця у місті Демре. І не пошкодували, бо дізналися і побачили там чимало цікавого.

Виявляється, Святим Миколаєм слов'яни на свій лад назвали християнського священика Сейнт Ніколауса, що жив у 275-340 роках у грецьких містах Патара і Мира (сьогодні Демре), які тоді належали Римській

обіцяли, віддали до храму. Там під опікою дядька-єпископа розумний і богобоязний Миколай опанував науку і укріпився у вірі. Пізніше, в дорослому віці, він став і багато років служив єпископом у Мирах. Дні і ночі він проводив у молитвах і прославився побожністю та справедливістю. Допомігав потопаючим, вивільняв полонених, рятував невинних від смертної кари, зцілював хворих, дарував їжу голодним, був помічником та заступником слабких і бідних.

Після смерті батьки залишили Миколаєві великий спадок. І він, сповнений любові до ближнього, тратив усі гроші, підсобляючи тим, хто був у скруті. Робив це здебільшого анонімно, від імені Бога. Всіх його чудес не злічити, але найбільше переказів існує про його допомогу трьом сестрам. Було це так: один бідний чоловік не міг видати заміж своїх доньок, бо не мав що дати їм у придане. Старша з них, знаючи нужду, хотіла продати себе, аби хоч її молодші сестри мали добру долю. Дізнавшись про це, щедрий священик вирішив зарадити біді. Три роки поспіль в один і той же день у кімнату, де ночували дівчата, він закидав через вікно три золотих злитки – на придане для кожної. В останній його прихід батькові вдалося «викрити» благодійника і подякувати йому. Але той відповів, що все те від Бога.

Єпископ Миколай відійшов у вічність у глибокій старості і був похований у місцевій кафедральній церкві. Історія тієї будівлі також незвичайна. Вона була зведена на місці зруйнованого в II столітті храму богині Артеміді. Турки, які прийшли у Мир у XI столітті, церкву Миколая Чудотворця не понижили, бо з повагою відносились до цього святого. З ча-

Мандри світом

сом її затопила річка Мирос, яка через землетруси змінила русло. В результаті споруда повністю накрилася мулом. Виднівся лише верх дзвіниці. Відкопали її аж наприкінці XIX століття. Після реставраційних робіт на стінах храму були виявлені древні фрески, що зображують сцени з релігійного життя тодішніх християн. Їх фрагменти збереглися і донині.

Серед залишків настінних розписів в тій-таки церкві Святого Миколая ми побачили знайому всім віруючим людям «рибку». Цей християнський символ завжди асоціювався у моїй свідомості з тим фактом, що першими учнями Ісуса стали рибалки. Зустрівшись з ними на березі моря, Господь покликав їх за Собою, щоб зробити «ловцями людей». А гід-мусульманин розповів ще одну версію походження цього знака: перші букви слів *Ісус, Христос, Син, Божий, Спаситель* у грецькій мові складають абрєвіатуру, яка читається «іхтіс» і означає «риба». Це було для мене цікавим відкриттям серед багатьох інших, якими почастивав нас з дочкою сонячний день у гостинній Туреччині.

Пам'ятник Святому Миколаю у м.Демре, Туреччина

Дорогою до готелю думала: скільки ж таємниць береже в собі час і простір, видаючи кожному порцію інформації відповідно до його запиту. Якщо маєш прагнення знати більше, то отримаєш.

Тетяна МУДРИЦЬКА,
м.Хмельницький

Всі сім церков, згаданих у книзі Об'явлення Івана Богослова, знаходяться на території сучасної Туреччини: Ефес, Смірна, Пергам, Тіатир, Сарди, Філадельфія і Лаодикія.

У турецькому місті Мардин до цих пір можна почути рідну мову Ісуса Христа – арамейську.

Витоки річок Тигр і Євфрат, що зрошували райський сад, описаний у Біблії, знаходяться у Туреччині.

Гора Арарат, до якої пристав ковчег Ноя, розташована на сході Анатолії. А її назва «Арарат» походить від асирійської назви держави і народу Урарту.

Апостол Павло народився у місті Тарс (тепер Тартус), що в південній Туреччині, де нині діє церква, названа його ім'ям, а по містах Анатолії проходила більша частина його місіонерських подорожей.

цілі конструкції. Завдяки цьому одна будівля не схожа на іншу. А споруди невисокі – лише до дев'яти поверхів (очевидно, через сейсмічність). Помітили ще таку особливість: дуже багато сонячних батарей, вони повсюди. Виглядає так, ніби кожна сім'я має своє джерело енергії.

Сервіс для туристів – на високому рівні, ми до такого, правду кажучи, не звикли. Обслуговуючий персонал – працюючі, доброзичливі, щирі і надзвичайно терплячі люди. Крім пляжу, моря та звичних для та-

імперії, а зараз це територія Туреччини. Життя і діяння цього чудотворця стали причиною появи багатьох легенд. А сам він став прообразом всім відомого різдвяного персонажа Санта Клауса. Це ім'я походить від нідерландського Сінтер Клаас – Святий Миколай.

Батьки майбутнього святого довго не мали дітей, тож ревно молились до Бога. І дали Йому обітницю: якщо народиться маля, то неодмінно присвятять його Всевишньому. Незабаром у них народився син, якого, як і

ЗАХОТІВ ПОКЕПКУВАТИ

Притча

Одна жінка була істинною християнкою. Вона вірила, що Бог милостивий і щедрий. Якось, коли у неї не вистачало грошей навіть на те, щоб нагодувати дітей, вона зателефонувала на радіостанцію і залишила там звернення до Бога з проханням допомогти. Співробітники радіо з розумінням поставилися до віруючої жінки, але одного зі слухачів, чоловіка багатого, її слова зачепили й обурили.

Він був переконаним атеїстом, тож вирішив зробити собі приємність, покепкувавши над незнайомкою. Дізнавшись,

де та проживає, покликав свою секретарку і доручив їй купити багато продуктів. Дівчина накупила м'яса, сирів, солодощів – все найвищого гатунку. Яким же було її здивування, коли начальник дав розпорядження доставити кошик за вказаною ним адресою і якщо господиня запитає, хто надіслав їжу, сказати, що це від диявола.

Коли секретарка вручила незнайомці продукти, та була настільки зворушена, що з її очей полилися

сльози. Вона не переставала дякувати і благословляти дівчину. А коли вже почали прощатися, секретарка поцікавилася: «А ви не хочете дізнатися, хто надіслав вам ці гостинці?» Жінка спокійно відповіла: «Ні. Це абсолютно не важливо, тому що коли Бог каже, то навіть диявол підчиняється».

ЗАПРОШУЄМО ВАС
НА БОГОСЛУЖІННЯ

